

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2015 roku w sprawie znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił G. Z. prawa do renty inwalidy wojskowego.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13 kwietnia 2015 roku ustaliła, iż całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła pełnomocnik ubezpieczonego G. Z.. Decyzję zaskarżyła w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

1) art.30 ustawy z dnia 29 maja 1979 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2010 roku, nr 101, poz.648 ze zm.) poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że żołnierzowi przysługuje prawo do renty inwalidzkiej jeżeli całkowita niezdolność do pracy powstała w związku ze służbą wojskową nawet w sytuacji gdy niezdolność ta powstała w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w czasie pokoju,

2) naruszenie art.23c ust.1 ustawy z dnia 29 maja 1979 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2010 roku, nr 101, poz.648 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 23 czerwca 2004 roku w sprawie trybu wydawania i anulowania książeczki inwalidy wojennego (wojskowego), dokumentów wymaganych do jej wydania oraz wzoru książeczki inwalidy wojennego (Dz.U. z 2004 roku, nr 158, poz.1653) poprzez ich niezastosowanie,

3) nierozpoznanie istoty sprawy polegające na tym, że organ zamiast wydać książeczkę inwalidy wojskowego uprawniającą do uzyskania bezpłatnych leków dokonuje własnych ustaleń co do niezdolności do pracy ignorując treść prawomocnej decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego przyznającego ubezpieczonemu prawo do renty inwalidy wojennego I grupy czyniąc w tym zakresie odmienne ustalenia.

Wniosła o zmianę decyzji na korzyść ubezpieczonego poprzez przyznanie, że jest niezdolny do pracy w związku z czym przysługuje mu prawo do renty inwalidzkiej i o wydanie książeczki inwalidy wojskowego. Nadto wniosła o zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odwołania podała, iż ubezpieczony został zwolniony ze służby wojskowej z powodu stwierdzenia dużej wady słuchu. Z zaświadczenia obwodowej komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia z 21 maja 1956 roku wynika, że inwalidztwo powstało w okresie służby. Ubezpieczony prawomocną decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego otrzymał uprawnienia do renty inwalidzkiej I grupy z uwagi na to, że stał się niezdolny do pracy czasie odbywania służby wojskowej w okresie pokoju. Zdaniem skarżącej zbędne jest ustalenie czy niezdolność ta pozostaje w związku ze służbą wojskową.

Ubezpieczony pobiera obecnie emeryturę z ZUS jako świadczenie korzystniejsze niż renta wojskowa.

Ubezpieczony nie wnosił również o ustalenie prawa do renty z ZUS, bowiem ma ustalone prawo do renty inwalidzkiej wojskowej. Wnosił o wydanie stosowanego dokumentu potwierdzającego jego prawo do świadczeń z opieki zdrowotnej przewidzianych w art.45 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniosła o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony G. Z. urodził się (...).

W dniu 4 listopada 2014 roku ubezpieczony złożył wniosek o wydanie książeczki inwalidy wojskowego. (wniosek – k.3 akt ZUS)

W dniu 9 czerwca 1956 roku ubezpieczony został zwolniony ze służby wojskowej. (kserokopia książeczki wojskowej – k.10-12 akt ZUS)

Obwodowa Komisja Lekarska przy (...) Szpitalu (...) stwierdziła u ubezpieczonego obustronne przytępienie słuchu typu ucha wewnętrznego. Komisja uznała, iż ubezpieczony jest zupełnie niezdolny do służby wojskowej oraz że uszkodzenie zdrowia (inwalidztwo) pozostaje bez związku ze służbą wojskową. W uzasadnieniu podała, iż schorzenie istniało przed powołaniem do służby wojskowej oraz iż brak jest danych, aby warunki służby przyczyniły się do dalszego pogorszenia słuchu. (zawiadomienia – k.13 akt ZUS)

Orzeczeniem z dnia 21 maja 1956 roku ubezpieczony został uznany za inwalidę i zaliczony do III grupy inwalidów. Jednocześnie komisja ustaliła, iż inwalidztwo nie pozostaje w związku ze służbą wojskową oraz iż inwalidztwo powstało w czasie służby wojskowej. (zaświadczenie – k.6)

Orzeczeniem z dnia 10 lutego 2015 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, iż ubezpieczony jest trwale, całkowicie niezdolny do pracy, całkowita niezdolność do pracy powstała we wrześniu 1994 roku i nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Nadto ustalił, iż ubezpieczony jest trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji, niezdolność do samodzielnej egzystencji powstała we wrześniu 1994 roku i nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. (orzeczenie – k.17 akt ZUS)

Po rozpoznaniu sprzeciwu ubezpieczonego komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13 kwietnia 2015 roku uznała, iż ubezpieczony jest trwale, całkowicie niezdolny do pracy, całkowita niezdolność do pracy powstała we wrześniu 1994 roku i nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Nadto ustaliła, iż ubezpieczony jest trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji, niezdolność do samodzielnej egzystencji powstała we wrześniu 1994 roku i nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. (orzeczenie – k.24 akt ZUS)

Ubezpieczony ma prawo do wojskowej renty inwalidzkiej. Ubezpieczony nie pobiera tego świadczenia, bowiem emerytura z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest korzystniejsza. (decyzja – k.7)

Obecny stan słuchu ubezpieczonego jest spowodowany chorobą samoistną o nieznanym podłożu. Obecna niezdolność do pracy i do samodzielnej egzystencji nie jest konsekwencją służby wojskowej zakończonej w 1956 roku. Po zwolnieniu ze służby wojskowej poziom słuchu ubezpieczonego był wystarczający do podjęcia efektywnej pracy w warunkach cywilnych. (opinia biegłego laryngologa – k.36-37)

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny między stronami. Istotne w sprawie okoliczności zostały ustalone na podstawie dowodów z dokumentów w postaci zaświadczeń, decyzji o przyznaniu renty, orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała tych dokumentów.

Złożona w sprawie opinia przez biegłego laryngologa jest jasna i logiczna. Biegły dokonał analizy dostępnej dokumentacji medycznej ubezpieczonego i stwierdził, iż niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Biegły laryngolog podzielił tym samym stanowisko komisji lekarskiej ZUS.

W toku postępowania ubezpieczony był reprezentowany przez radcę prawnego, która w dniu 12 października 2015 roku zawiadomiła Sąd o wypowiedzeniu pełnomocnictwa przez ubezpieczonego.

Zarządzeniem z dnia 23 listopada 2015 roku ubezpieczony został wezwany na rozprawę wyznaczoną na dzień 22 lutego 2016 roku. Wraz z wezwaniem na rozprawę ubezpieczonemu doręczony został odpis opinii biegłego. Stronom postępowania został udzielony również termin na złożenie zastrzeżeń do opinii.

Powyższa korespondencja została przesłana na adres ubezpieczonego – Ł. ul. (...) w dniu 24 listopada 2015 roku. Przesyłka była awizowana w dniu 27 listopada 2015 roku i w dniu 7 grudnia 2015 roku. W dniu 15 grudnia 2015 roku została zwrócona z adnotacją „nie podjęto w terminie”. Zarządzeniem z dnia 18 grudnia 2015 roku ponownie korespondencja (wezwanie na rozprawę i odpis opinii) została przesłana do ubezpieczonego. Przesyłka została awizowana 5 stycznia 2016 roku i ponownie w dniu 13 stycznia 2016 roku. W dniu 21 stycznia 2016 roku korespondencja została zwrócona z adnotacją „nie podjęto w terminie”. Zarządzeniem z dnia 28 stycznia 2016 roku została uznana za doręczoną prawidłowo 20 stycznia 2016 roku.

Ubezpieczony nie stawiał się rozprawę wyznaczoną na dzień 22 lutego 2016 roku. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o prowadzenie rozprawy pod nieobecność ubezpieczonego.

Zgodnie z treścią art.139§1 k.p.c. w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Datą doręczenia w tym trybie jest dzień, w którym upłynął termin do odbioru złożonego na poczcie lub innej placówce doręczającego pisma. Jest to wprawdzie tylko postać fikcji prawnej doręczenia, ale fikcji pociągającej za sobą wszelkie skutki doręczenia. Doręczenie przewidziane w art.139§1 k.p.c. - jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 września 1970 roku (I PZ 53/70, OSNCP 1971/6/100, czy też w postanowieniu z dnia 12 marca 2015 roku, I CZ 6/15, Lex nr 1663820) - oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo.

Operator pocztowy dwukrotnie zawiadomił ubezpieczonego o pozostawieniu przesyłki do odbioru. Ubezpieczony nie odebrał korespondencji i przesyłka została zwrócona jako niepodjęta w terminie. Wobec prawidłowego zawiadomienia korespondencja została uznana za doręczoną prawidłowo w dniu 20 stycznia 2016 roku. Ubezpieczony został zatem prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy. Po wypowiedzeniu pełnomocnictwa ubezpieczony nie ustanowił nowego pełnomocnika ani nie złożył wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu G. Z. prawa do renty inwalidy wojskowego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji przez przyznanie, że jest niezdolny do pracy w związku z czym przysługuje mu prawo do renty inwalidy wojskowego i wydanie książeczki inwalidy wojskowego.

Zgodnie z treścią art.23c ust.1 ustawy z dnia 29 maja 1974 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin wynika (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.840) dokumentem potwierdzającym prawo do korzystania z uprawnień, o których mowa w tej ustawie, jest książka inwalidy wojennego (wojskowego) wystawiona przez organ rentowy. Zgodnie z §1 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 23 czerwca 2004 roku w sprawie trybu wydawania i anulowania książki inwalidy wojennego (wojskowego), dokumentów wymaganych do jej wydania oraz wzoru książki inwalidy wojennego (wojskowego) (Dz.U. z 2004 roku, nr 158, poz.1653) organ rentowy po wydaniu decyzji o przyznaniu renty inwalidy wojennego oraz renty inwalidy wojskowego wydaje niezwłocznie książkę inwalidy wojennego (wojskowego). Zatem przesłanką otrzymania książki inwalidy wojskowego jest wydanie przez organ rentowy decyzji o przyznaniu renty inwalidy wojskowego. Przy czym należy zaznaczyć, iż jest to inne świadczenie niż wojskowa renta inwalidzka przyznawana przez wojskowe organy emerytalne na podstawie art.19 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.330).

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania renty inwalidy wojskowego.

Inwalidom wojskowym przysługują uprawnienia określone w art. 13-18 oraz 21-23c (art.41 ww. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin).

Zgodnie z treścią art.30 ust.1 ww. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego:

- 1) w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju,
- 2) w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej.

W art.31 ww. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin wskazano, iż w zależności od przyczyny powstania inwalidztwo może pozostawać w związku ze służbą wojskową albo bez związku z tą służbą. Art.32 i art.33 ww. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin wymienia sytuacje w których inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą wojskową (art.32) i w których nie pozostaje w związku ze służbą wojskową (art.33). Natomiast zgodnie z treścią art.57 ust.1 i 2 ww. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin związek zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych albo ze służbą wojskową oraz związek śmierci żołnierza z tymi działaniami lub tą służbą ustala wojskowa komisja lekarska, natomiast niezdolność do pracy, datę jej powstania, związek niezdolności do pracy z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych albo ze służbą wojskową, związek śmierci ze służbą wojskową żołnierza zwolnionego ze służby, który zmarł poza zakładem opieki zdrowotnej, o którym mowa w ust.1, oraz związek śmierci inwalidy ze służbą wojskową ustala lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej (art. 57 ust. 2). Prawo do świadczeń ustala natomiast organ rentowy w drodze decyzji (art. 56 ust. 2).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż niezdolność do pracy ubezpieczonego pozostaje bez związku ze służbą wojskową. Okoliczność ta została wskazana w zaświadczeniu z dnia 21 maja 1956 roku o uznaniu ubezpieczonego za inwalidę trzeciej grupy oraz w opinii biegłego z zakresu laryngologii, z której wynika, iż obustronne przyzępienie słuchu typu ucha wewnętrznego nie zostało spowodowane przez warunki służby. W przypadku ubezpieczonego jest to choroba samoistna o nieznanym podłożu. Niezdolność do pracy i do samodzielnej egzystencji nie pozostaje w związku ze służbą wojskową zakończoną w 1956 roku.

Zgodnie z treścią art.45 punkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz. 581 ze zm.) osobom, które są które są inwalidami wojskowymi przysługuje bezpłatnie, do wysokości limitu finansowania ze środków publicznych zaopatrzenie w leki objęte wykazem, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o refundacji, w zakresie kategorii, o której mowa w art.6 ust.1 punkt 1 lit. a ustawy o refundacji. Z przepisu art.45 ust.3 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych wynika, iż osoby wymienione w art.45 ust.1 jako uprawnione do bezpłatnego zaopatrzenia w leki są obowiązane do okazania lekarzowi albo felczerowi wystawiającemu receptę dokumentu potwierdzającego przysługujące uprawnienie. Natomiast z art.23c ust.1 ww. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin wynika, iż dokumentem potwierdzającym prawo do korzystania z uprawnień, o których mowa w tej ustawie, jest książka inwalidy wojennego (wojskowego) wystawiona przez organ rentowy. Zgodnie z §1 ww. rozporządzenia w sprawie trybu wydawania i anulowania książki inwalidy wojennego (wojskowego), dokumentów wymaganych do jej wydania oraz wzoru książki inwalidy wojennego (wojskowego) organ rentowy po wydaniu decyzji o przyznaniu renty inwalidy wojennego oraz renty inwalidy wojskowego wydaje niezwłocznie książkę inwalidy wojennego (wojskowego).

Jak wynika z §1 ust.1 ww. rozporządzenia w sprawie trybu wydawania i anulowania książki inwalidy wojennego (wojskowego), dokumentów wymaganych do jej wydania oraz wzoru książki inwalidy wojennego (wojskowego) warunkiem wydania książeczki inwalidy wojskowego jest ustalenie w decyzji przez organ rentowy o przyznaniu renty inwalidy wojskowego. Poza sporem pozostaje okoliczność, iż ubezpieczony ma prawo do wojskowej renty inwalidzkiej, która została mu przyznana na podstawie art.19 ww. ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Renta inwalidzka określona w art.19 ww. ustawy przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu w czasie pełnienia służby. Stosownie do treści art.20 ust.2 ww. ustawy. w zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia, bowiem decyzja ta nie ustala, iż ubezpieczony jest inwalidą wojskowym.

Reasumując brak jest podstaw do uznania, iż ubezpieczony jest ma prawo do wojskowej renty inwalidzkiej i tym samym przysługuje mu prawo do wydania książki inwalidy wojskowego.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu pouczając go o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

21.03.2016r.